

BÝT TAK KAVÁRENSKÝ POVALEČ

Špičkový urolog a děkan 2. lékařské fakulty UK
MAREK BABJUK o svých ukrajinských kořenech, lékařském
workoholismu a touze občas přehodit výhybku.

Text: Marie Bordier
Foto: Jan Zátorský

Nikdy nebyl chlapeček, který si přejde k Vánocům mikroskop a nadšeně pitvá žábu. K lékařské profesi jej přivedl otec, který byl farmaceut, ale medicínu sám vystudovat nemohl. V oboru ovšem Marek Babjuk uspěl mimořádně: stal se šéfem Urologické kliniky pražské FN Motol, byl osm let předsedou České urologické společnosti, je členem výboru Evropské urologické společnosti a řady prestižních zahraničních urologických spolků. Od letošního února je také děkanem 2. lékařské fakulty UK. Jako lékař se věnuje hlavně léčbě nádorových onemocnění v urologii a při operacích využívá (mimo jiné) robota, s nímž dokáže precizně – a k pacientovi šetrně – odstraňovat nádory prostaty nebo ledvin či vyjmout celý močový měchýř.

Přiznává, že je workoholik, který nemocnici odevzdal velkou část svého života, a neděle dodnes tráví u počítače psaním odborných textů. „Ale nevím, jestli je na co být pyšný,“ dodává otec dvou dospělých dětí.

Když to lze, nejradši se ženou cestuje po světě. Společně projeli už skoro sedmdesátku zemí – čím dobrodružněji, tím líp.

Válka na Ukrajině probíhá už čtvrtý měsíc a nic nenasvědčuje tomu,

že by se chýlila ke konci. Jak to jako poloviční Ukrajinec prožíváte?

Špatně. Nechápu, proč dnes, kdy jsou měřítka úspěšnosti států daná úplně jinak než teritoriálně, se vracíme ke sto let starým praktikám. Rusko má odjakživa expanzivní charakter, který se vždycky po nějaké době projeví, z tohoto pohledu mě to nepřekvapuje. Putin je jen momentálním projevem tohoto směřování. Rusko má prostě jako celek zájmy, které jsou jiné než naše, a je připraveno je prosazovat. I u nás jsme zažili jejich tanky. Měli bychom na to pamatovat, abychom nebyli stále překvapováni. I chápání dějin a různých společenských a sociálních aspektů je z ruského pohledu úplně jiné než naše, jasně to říkal už Karel Havlíček Borovský. To samozřejmě neznamená, že bychom s Rusy neměli komunikovat, nežijí od nás daleko a je mezi nimi řada vzdělaných a inteligentních lidí. Jen nezapomínejme na souvislosti.

Vaši předci pocházejí z městečka Kolomyja v Haliči na západě Ukrajiny. Jak se dostali do Československa?

Babička byla Češka. Seznámila se s Ukrajincem, který se do Prahy dostal těsně po první světové válce, někdy ve 20. letech, kdy se na Ukrajině zapojil do založení samostatné západo-

Prof. MUDr. MAREK BABJUK, CSc. (61)

Vystudoval Fakultu všeobecného lékařství Univerzity Karlovy, promoval v roce 1985. Poté pracoval na Urologické klinice Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, od roku 1993 jako vedoucí oddělení. V červenci 2003 byl jmenován docentem pro obor urologie, profesorem v březnu 2009. Téhož roku byl jmenován přednostou Urologické kliniky 2. lékařské fakulty UK a Fakultní nemocnice Motol. Od dubna 2018 vede centrum robotické operativy FN Motol, od února 2022 je děkanem 2. lékařské fakulty Univerzity Karlovy pro období 2022–2026. V lékařské praxi se věnuje především diagnostice a léčbě nádorových onemocnění v urologii. Předmětem jeho zájmu jsou operační výkony pro urologické nádory, pozornost věnuje také diagnostice nádorových onemocnění včetně zavádění nových metod a technologií. Absolvoval několik studijních pobytů v zahraničí (Wuppertal, Mnichov), pracovně navštívil řadu předních klinik v Evropě i USA. V letech 2011 až 2019 byl předsedou České urologické společnosti ČLS JEP, je členem evropských i světových urologických společností.

» **Kuřák má čtyřikrát větší riziko, že bude mít nádor močového měchýře, než nekuřák i vyšší riziko, že na ten nádor umře. Tyto nádory jsou z hlediska vlivu kouření hned na druhém místě po nádorech plic.** «

ukrajinské republiky. V době, kdy tuto oblast získalo Polsko, musel odejít. Tady u nás studoval obchodní akademii a potkal babičku. Po čase, když se situace uklidnila, se vrátili na Ukrajinu, vzali se a narodil se jim můj táta, který v Haliči strávil dětství a kus dospívání. Když se tam ale na konci druhé světové války několikrát přehnal fronta, babička se rozhodla pro návrat do Československa.

Vyprávěl vám otec, jaké to bylo, začít žít jinde, učit se česky, chodit do českých škol?

Nebylo to jednoduché, z Ukrajiny odjížděli bez ničeho, trmáceli se sem vlaky, pohybovali se těsně vedle fronty. Dědu navíc Němci z Ukrajiny odvedli na práci někam k Vídní, takže babička utíkala s tátou sama. Než tu dostali povolení k pobytu, žili nějaký čas ve Švihově u Klatov, kde měla babička rodinné kořeny. Ale na to táta vzpomínal rád. Byl hezkej, snadno si získal zájem holek z celé vesnice. Vždycky když jsme pak do Švihova jezdili, ukazoval nám ty různé babičky... Později v Praze ale dostal tuberkulózu a byl na tom opravdu zle. Ležel dlouho v nemocnici, dělali mu částečnou resekci plic. Po gymnáziu chtěl pokračovat na medicínu, ale to mu vzhledem k tomu špatnému zdravotnímu stavu zakázali. Tak vystudoval farmacii v Brně. S jazykem problém neměl, mluvil česky bez přízvuku.

Učil vás táta ukrajinsky?

On naučil ukrajinsky i mou českou maminku. Umím foneticky, dopis bych nenapsal, ale domluví se. A asi mám i docela dobrý přízvuk, jak jsem se to učil už v dětství. Když mám přednášku na Ukrajině, vždycky řeknu pár vět ukrajinsky a oni pak za mnou chodí, že mluvím takovou krásnou archaickou ukrajinštinou, jakou se mluvilo naposledy za druhé světové války.

Dodržovali jste doma ukrajinské tradice?

Hodně dodnes vaříme některá ukrajinská jídla, třeba varenyky, hlavně o Vánocích. Když jsem byl malý, intenzivně jsme slavili taky Velikonocce – chodili jsme s tátou a bráchou na pomlázku po ukrajinských rodinách na Žižkově a na Vinohradech. Ukrajinci se polévají vodou, a zatímco jsme my děti blbli se stříkacími pistolkami, otcové popíjeli. Máma pak večer jezdila autem po Vinohradech a hledala nás, a my byli většinou úplně jinde než ti otcové. No byly to velké akce. Přesně v duchu filmu podle scénáře Haliny Pawlowské Díky za každé nové ráno, takové to: „když to nedopiješ, neodejdeš“. Mám ten film moc rád, jsou tam reální lidé, na které si pamatuju z dětství. Ona paní Pawlowská v podstatě zažila něco podobného. Třeba jak tam přijíždějí ti příbuzní, to je úplně přesně!

Máte nějakou povahovou vlastnost vyplývající z Ukrajiny?

Asi určitou zarputilost. Já vždycky z legrace připomínám jednu povídku od Šimka a Grossmanna o soutěži jedlíků. Když snědli hromady knedlíků a snad i příbor, padne vítězova věta: „My Ukrajinci remizy něznajem!“ Tak to vždycky říkám, i když to samozřejmě vůbec není ukrajinsky. Anebo taky říkám: „Rvu to jak Ukrajinec.“ Jestli je pro ten národ něco typické, tak zarputilost a to, že si moc nestěžují, berou život, jak je.

Podnikli jste někdy cestu po Ukrajině?

Ano, před deseti lety zemřela moje ukrajinská teta a rodina zvažovala, že prodá dům, kde se táta narodil. Tak jsme se se ženou rozhodli, že se tam pojedeme podívat, a k naší radosti se přidaly i děti, kterým tehdy bylo už přes dvacet. Objížděli jsme příbuzné a byla to skvělá cesta. Zmapovali jsme asi tři generace Babjuků. Ta setkání byla ohromně srdečná, ať s příbuznými, nebo s úplně obyčejnými lidmi. Hodně teď myslím na návštěvu jedné staré příbuzné. To byla nějaká prateta přes několik kolen, dnes je jí už přes 90 let, která zažila všechny hrůzy dvacátého století, pogromy za války, deportace na Sibiř, kam Sověti poslali celou její rodinu, otcu jí zastřelili před očima... Ona nám to všechno vyprávěla jakoby bez emocí, nestěžovala si, neplakala, prostě říkala, co zažila. O to víc to člověka zasáhlo. Je mi nesmírně líto, že národ, který toho tolik zkusil, teď podobné hrůzy zažívá znovu.

Jak to na vás doléhá po psychické stránce?

Samozřejmě ve mně ta situace vyvolává obavy a zklamání. Na druhou stranu přemýšlím i o tom, že jsem z generace, která měla obrovské štěstí, že se naše životní situace de facto pořád postupně zlepšovala. Válku jsme nezažili, vystudovali jsme těsně před revolucí, a když přišla svoboda, mohli jsme najednou jezdit do světa, rozvíjet kariéru... Věřili jsme, že to, co způsobovalo svět špatným, byl komunismus a po jeho pádu bude jen líp. A ono to takhle není. Je otázka, co vlastně bude. Teď ten svět prostě tak hezký není a musíme se připravit na to, že se nám v některých směrech bude dařit hůř. Trochu fatalisticky si říkám, že to holt muselo někdy nastat a musíme i tohle přijímat s určitou pokorou.

Od února jste děkanem 2. lékařské fakulty. Ubylo vám té praktické medicíny, ambulance, hodin na sále?

Musel jsem si trochu přeorganizovat život. Momentálně operuju mňh a uvidím, jak se to bude vyvíjet. A také mi hodně pomáhají moji

spolupracovníci. Bez nich by to nešlo, jsou skvělí.

Jste ale pořád šéf kliniky, ne?

Ano, ale z děkanátu na kliniku to mám 200 metrů... Manželka se mě vždycky ptá, jestli jsem byl dneska přednosta, nebo děkan. Tak říkám, že ráno přednosta, pak děkan a pak ještě chvíli přednosta. Pořád mám ambulantní hodiny, starám se o pacienty a mám operační dny. Je toho pořád tak akorát. Ale je mi jednašedesát, nemyslím, že by bylo smysluplné být každý den od rána do večera na sále. Každý chirurg by měl učit mladé kolegy a v určité fázi jim dát víc prostoru. S tím jsem do té funkce děkana šel.

V urologii se zabýváte především léčbou nádorových onemocnění.

Přibývá jich v Česku?

V posledních letech roste hlavně množství karcinomu prostaty. To je početně nejčastější nádorové onemocnění v České republice u mužů, dokonce častější než nádory tlustého střeva. Naštěstí ne vždy jde o život ohrožující nádor, takže jej nemusíme vždy okamžitě začít léčit, což platí hlavně u mužů nad 75 let. Pak jsou nádory měchýře, u kterých se teď několik let držíme na stejných číslech. Vzestup se podařilo zastavit díky lepšímu životnímu prostředí a klesajícímu počtu kuřáků. No a pak jsou nádory ledvin, kterých máme v Česku procentuálně na populaci nejvíc na světě. Tam to číslo taky zásadně nestoupá, ale je hrozně vysoké.

Na co by si měli muži středního věku dávat pozor, aby se nedostali k vám na kliniku?

Prevence urologických onkologických onemocnění se liší nádor od nádoru. Rozhodující je, zda známe příčinu vzniku nádoru. Třeba víme, že kuřák má čtyřikrát větší riziko, že bude mít nádor močového měchýře, než nekuřák i vyšší riziko, že na ten nádor umře. Tyto nádory jsou z hlediska vlivu kouření hned na druhém místě po nádorech plic. U nádorů prostaty a ledvin jednoznačnou příčinu neznáme, v úvahu tak přichází druhotná prevence, tedy snaha zachytit nádor včas, dokud se dá úspěšně vyléčit. U rakoviny prostaty nám pomáhá krevní test stanovující hladinu prostatického specifického antigenu (PSA). Mužům doporučujeme, aby si test na prostatický antigen mezi 50 a 70 lety, kdy může být nádor prostaty skutečně nebezpečný, udělali. Pak existují rizikovější skupiny, kde je zřejmá genetická návaznost. Tam by mělo testování začít již dříve, tak kolem čtyřicátého roku věku.

Jaké jsou varovné signály?

U nádorů měchýře i pokročilejších nádorů ledvin je to krev v moči. Když člověk zničehonic

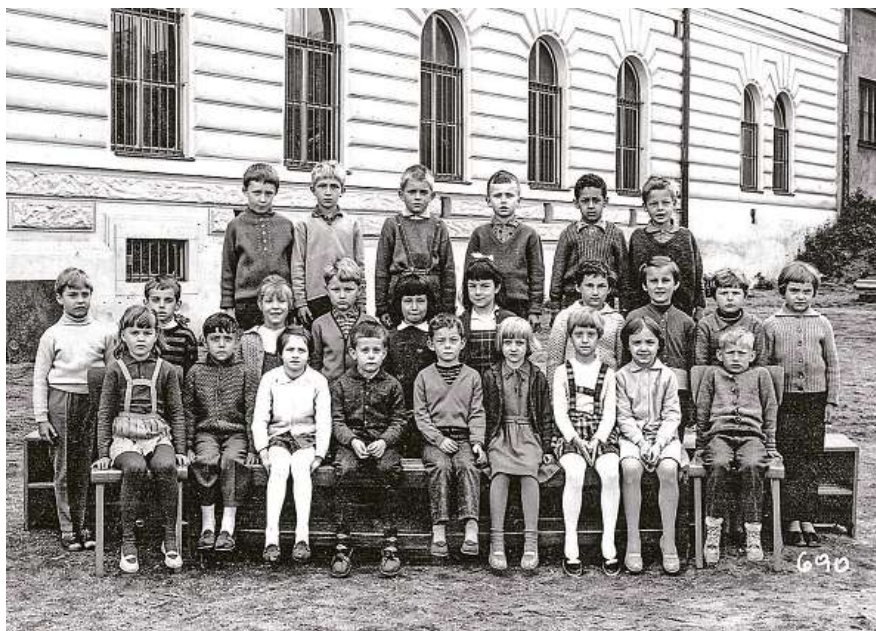
a bez jiných příznaků začne močit krev, je nutné, aby byl brzy vyšetřen urologem. U nádorů prostaty ale nejsou vůbec žádné příznaky, ty se projeví až ve chvíli, kdy je nádor pokročilý a léčba ve smyslu vyléčení není možná. Proto doporučujeme to testování na hladinu PSA. Zapomínat nesmíme ani na nádory varlat, které postihují mladé muže. Varovným signálem je nález tvrdého útvaru ve varleti. Proto mužům doporučujeme občasné samovyšetření – když si nahnátne tvrdé místo, měl by jít neprodleně k urologovi. S osvětou nám hodně pomohlo hnutí Movember.

Operujete klasicky, endoskopicky i pomocí robota. Jaký největší technologický pokrok jste během své kariéry v urologii zažili?

V našem oboru je hezké a náročné zároveň, že do něj vstupují nové technologie. My byli jedni z prvních, kdo začal používat endoskopické výkony. Nejprve v měchýři a ledvině, pak v dutině břišní, tedy laparoskopii. Dnes je zas všude ve světě doménou urologie robotická operativa. Odvrácená strana toho technologického pokroku je to, že jsem se musel třikrát za život učit, jak operovat prostatu nebo ledviny. Naštěstí jsem docela technický typ, takže mě to s robotem baví.

Jak daleko jste při robotické operaci od pacienta? Vy totiž sedíte úplně mimo něj za tím přístrojem...

Robot v akci. V urologii se robotické operace nejčastěji používají při operacích nádorů prostaty. Operátor ovládá přístroj z kabinky na sále, u těla pacienta jsou asistující lékaři a sálové sestry. Robot byl původně vyvinut americkou armádou, aby šlo vojáky raněné v boji operovat na dálku. To se však ukázalo jako příliš složité.

Prvníáci z pražského Pohořelce (1967–68). Marek Babjuk (ve světříku s výstřihem do věčka v první řadě uprostřed) chodil do třídy s Martinem Kodlem (horní řada, v kšandách), pozdějším galeristou. Dodnes jsou přátelé. Chlapec v horní řadě zcela vpravo je (dnes již zesnulý) Marek Navrátil, otec herce Vincenta Navrátila a bývalý manžel Veroniky Žilkové.

Asi deset metrů daleko. Robot má několik částí. První je vlastní robot s nástroji, což je takový pavouk, který je při operaci zaveden do těla pacienta a ty koncové nástroje pak vykonávají vlastní operaci. Potom je něco, čemu říkáme konzola. To je kabinka, kde sedí chirurg, má tam přenesený obraz z nitra pacienta do takových okulárů, do kterých se dívá. Má tam i ovládní nástrojů, takové joysticky, kterými hýbe, a těmi přeneseně pohybuje nástroji v těle pacienta. Kabinka je většinou na sále, ale vzdálená klidně i několik metrů. Přímo u pacienta je asistující lékař a sálové sestry.

Kdyby vás připojili nějakým telemostem, mohl byste odoperovat někoho v Paříži nebo San Francisku? Šlo by zrealizovat takové sci-fi?

Teoreticky ano. Celý ten nápad byl původně vyvinut americkou armádou právě proto, aby šlo operovat na dálku. Že by byl chirurg v nějakém centru, odkud by prováděl výkon, a u zraněného v blízkosti bojiště by byl jen asistující personál. Ale ukázalo se, že to je příliš složité, tak se od toho ustoupilo. Ale zrealizovat by to skutečně šlo.

Jakou škálu výkonů ten robot dokáže?

On dokáže všechno, ale ne všechno je smysluplné, protože je to velice drahé. Ty nástroje mají určité limitované množství použití a není to nic levného. Jen nastartovat ten stroj je nákladné, takže s ním nemá cenu dělat drobnosti, které

se se stejnými výsledky dají udělat jinak, třeba endoskopicky. V urologii robota nejvíc používáme na operace nádorů prostaty, kdy se odstraní celá prostata. Důvod je poměrně složitý přístup do malé pánve, prostata je hluboko a je zde málo prostoru. Máme díky němu lepší viditelnost, poskytuje dokonalý digitalizovaný 3D obraz. Výkon můžeme provádět precizněji než otevřeně nebo laparoskopicky. Náš cíl je odstranit celý nádor, aby tam nic nezůstalo, a zároveň co nejméně poškodit okolní tkáň, protože to ovlivňuje některé funkce – třeba pohlavní, erekci, udržení moči. Vždy se snažíme najít přesný moment mezi radikalitou a šetřením.

Jaké jsou nejsložitější výkony, do kterých se pouštíte?

Komplikované bývají velké nádory, které prorůstají do okolních tkání. Třeba odstraňujeme celý močový měchýř pro nádor. To jsou poměrně náročné operace, někdy skutečně hraniční.

Čím se močový měchýř nahradí?

Řešení jsou různá, od vývodu po náhradní měchýř, který jsme schopni vyrobit ze střeves. Vyústíme do něj močovody, které vedou z ledvin, a pak ho napojíme na močovou trubici, takže pacient má vytvořený náhradní měchýř, který normálně přes močovou trubici vyprazdňuje. To je dost složitá operace, ne každý pacient je schopný ji zvládnout. Někdy se musí udělat vývod, i když především u mladých pacientů je to pro nás to poslední řešení.

Urologie je intimní oblast. Stydí se muži přijít a nechat se vyšetřit?

Je to citlivé, i když myslím, že tabu padají. Hodně mužů také přivedou manželky – ženy jsou zvyklejší chodit na vyšetření ke gynekologům a překonávat stud. U fungujících párů není nic zvláštního, když přijdou na rozhovory před operací oba. A je to tak dobře.

Nedávno jsme měli v Pátku LN galeristu Martina Kodla, zároveň vašeho spolužáka ze školy a kamaráda z dětství. Vzpomínal na vás jako zářný talent třídy, kterému šlo všechno a měl takzvané tah na branku.

To Martin přeháněl, ale je to od něj milé. Já jsem spíš výkonnostní typ, a když něco dělám, chci to dělat dobře. Byl jsem od počátku předurčen k tomu, stát se v rodině lékařem. To byla ta tátova nenaplněná ambice, v podstatě si nepamatuju, že bych měl nějaké jiné plány. Ale myslím, že bych naplno dělal i cokoli jiného. Nikdy jsem nebyl operováním posedlý jako někteří chirurgové, které musejí vynášet ze sálu pomalu nohama napřed. Umím si představit, že jednou medicínu opustím a půjdu do důchodu.

Opravdu? Vždyť sám přiznáváte, že jste workoholik.

U mě je to spíš ten výkon, který potřebuju podat. Věnuju prakticky veškerý čas medicíně, jsem zvyklý pracovat i každou neděli, kdy sedím u počítače a píšu přednášky nebo články. Manželka si za těch 35 let zvykla. Ale jednou za deset patnáct let potřebuju přehodit výhybku. V roce 2009 jsem přišel do Motola jako přednosta kliniky, což byla velká životní změna i výzva. V posledních letech jsem zase začal upadat do stereotypu a možná trošku i vyhoření, ale přišlo zvolení děkanem, které vnímám jako obrovskou čest i zodpovědnost. Každopádně už se zase nemám čas moc zabývat vlastními pocity, což je asi dobře. Člověk před sebou potřebuje nějaký cíl, to je na životě to hezké.

Jak jste s tím vaším workoholismem vychovávali děti?

To bylo spíš na manželce, měla svatou trpělivost a o děti se starala bezvadně. Jednou jsem si odhadem spočítal, kolik času jsem strávil v nemocnici ve službách, a vyšlo to na celé tři roky. K tomu konference, služební cesty... Možná bych to dneska dělal jinak, práci jsem skutečně dával hodně. Rodina to odnášela, mám z toho špatné svědomí. Ale to se týká skoro každého lékaře. Na druhou stranu jsem kromě práce nikdy neměl takové ty pánské partičky, co vysedávají v hospodě. Že bych vyrazil na čtyři dny na pánskou jízdu, to jsem v životě neudělal a vůbec mě to nepřitahuje. Když jsem nebyl v práci, byli jsme spolu. A vždycky jsme hodně cestovali a brali děti na dovolené. Dodneška se s dětmi vídáme často, i když už jsou dospělé, mají svoje partnery a bydlí jinde.

Čím jsou vaše děti?

Dcera od malička hrála squash, má medaile z mistrovství republiky a dodnes ČR reprezentuje. Díky tomu vystudovala *college* v Americe, žila šest let ve Spojených státech. Pak si dokončila magisterské studium mezinárodních vztahů v Belgii a teď je v Česku, pracuje tady pro švédské velvyslanectví. A syn se věnuje elektronické hudbě, technu, vystupuje s uskupením Hungry Beats. Kromě toho si založili s kamarády stavební firmu a daří se jim.

Byl jste se podívat na techno párty?

Ano a byla to směšná situace. V Praze zrovna končil urologický kongres a jeden kolega z Prešova tu zůstával do druhého dne. Šli jsme s ním a se ženou na večeri a já pak říkám: „Syn dnes má tady nedaleko akci, mohli bychom se jít podívat...“ Oba jsme měli kravaty, jak jsme šli z toho kongresu. Přišli jsme do klubu v centru Prahy, tam to jelo, hudba, světla... Stoupli jsme si k baru a tam na mě pořád koukal něja-

ký hoch. Pak přišel a říká: „Pane, můžu se vás na něco zeptat? Vy jste sem přišel omylem, nebo schválně?“ Já říkám: „My tady máme syna, dneska hraje.“ A on se otočil ke své skupince a říká: „Ty vole, to sou rodiče dýdžje! No to si musíme dát vodku!“ Tak jsme si dali vodku. Pak jsme chvíli poslouchali a on zas říká: „No a co vy děláte, pane?“ Tak říkám: „Já jsem profesor na Karlově univerzitě a tady ten pán, to je profesor na Košické univerzitě.“ A on zas: „Ty vole, to sou nějaký profesori. No to si musíme dát panáka!“ Tak jsme zase dali panáka. Samozřejmě jsme tu rundu museli otočit, takže nás manželka v noci transportovala domů dost těžce. Po čase jsem potkal toho kolegu s manželkou a ona říká: „Prosím tě, co jste tam s ním prováděli? On z toho v Prešově dodneška žije!“

Se ženou jste procestovali skoro celý svět. Kam vás to nejvíc táhne?

Rádi jezdíme do takových ne úplně etablovaných zemí: do Indie, do Barmy, do Jižní Ameriky, do Afriky, všude možně. Většinou si s manželkou koupíme letenky a až v letadle řešíme, co v tom místě budeme podnikat. Už se blížíme k sedmdesátce zemí, které jsme spolu procestovali. V práci na záchodě mám mapu, kam si lepím kolečka, kde už jsme byli.

Takže vám nevádí nepohodlí, batoh na zádech?

Naopak, to mě baví ze všeho nejvíc.

Zažil jste na cestách nějaké nebezpečí?

Nic vážného, okradli mě v Argentině v Buenos Aires – takovou hloupou fintou, že jsem měl na sebe vztek. Něčím mě zezadu postříkali a pak dělali, že mě čistí, a štípli mi peníze ze zadní kapsy. Nebylo to zas tak moc, spíš mě štvalo, že mě dostali tak snadno. No a pak drobné situace vyplývající z rozhodnutí na poslední chvíli – třeba když jsme za hluboké noci bloudili v železničním tunelu pod Machu Picchu a pořádně nevěděli, kam vlastně máme dojít ani jestli náhodou nepojede tunelem vlak.

Umíte si představit, co budete jednou dělat v důchodu?

Já si představuju, že bych chodil pracovat jednou dvakrát týdně. A určitě bych si chtěl nechat čas na knihy, výstavy, divadla a taky posedávání v kavárnách. Zkrátka bych chtěl ještě jednou přehodit do úplně jiného módu a být takovým pražským kavárenským povalečem. Manželka ale tvrdí, že mě důchod po měsíci přestane bavit, což nevylučuju. Doufám, že budu v nějaké kondici, abych mohl cestovat, psát, číst, snad se věnovat i případným vnučatům, ještě si toho života prostě trochu užít.

Filmový festival v Karlových Varech navštěvují Babjukovi pravidelně. Snímek s Václavem Havlem a Jiřím Bartoškou je z roku 2003.

S dcerou Natálií a synem Kryštofem v Jeseníkách.

S manželkou Lenkou v Egyptě. Manželé Babjukovi spolu procestovali celý svět.

